

H NYE

ΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδ. 45).

Καὶρ.

ΑΝΕΚΟΠΗΝ διὰ τὸ ἀκροασθῆναι περὶ ἐμοῦ. Ἡ λάμψις τοῦ πυρὸς ἔλαμπε διὰ μέσου τῶν δένδρων. Ἐφρον τὴν χεῖρά μου ἐπ' ἐμοῦ, καὶ τὴν ἀπέσυρον μεμολυσμένην ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ εὐπατρίδου.

Ἀπέσπασα τὰ ἐνδύματά μου, καὶ τὰ ἔκρυφα εἰς πυκνὸν τι φύλλωμα· ἔπειτα ἀπέμαξα τὰς χεῖράς μου ἐπὶ τῆς χλόης τῆς διαθεβερεγμένης ὑπὸ τῆς δρόσου καὶ ὠρμησα ἡμιενδυμένος ἐπὶ τῆς λεωφόρου.

— Τίς εἶσαι σύ; ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν. Οἱ παρὰφρονες καὶ οἱ κακοῦργοι διατρέχουσι μόνον τὰς λεωφόρους εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Ἐσυλλογίστην νὰ εἶπω εἰς τὸν πρῶτον χωρικὸν ὃν ᾔθελον ἀπαντήσῃ, ὅτι μὲ εἶχον κλέψει, καὶ νὰ τὸν παρὰκαλέσω νὰ μοι πωλήσῃ τὸ χωρικόν, ἐνδυμα ἢ τὸν ἐπενδύτην του. Οὕτω μετημέριεσμένος ᾔθελον δυνηθῆναι νὰ φθάσω εἰς πόλιν τινα καὶ νὰ διαμείνω. Ἐνεθυμήθην δὲ τότε ὅτι εἶχον ἀφήσει ἐντὸς τοῦ ἐνδύματος, ὅπερ ἐγκατέλιπον, τὸ χαρτοφυλάκιόν μου ἐμπιπτόμενον ὅλα τὰ τραπεζικά μου γραμμάτια.

Ἀνεκόπην ἀμνηχανῶν. Ἠθέλησα στιγμιαίως νὰ ἐπανέλθω καὶ νὰ ζητήσω τὸ χαρτοφυλάκιόν μου· ἀλλὰ τὸ αἷμα τοῦ εὐπατρίδου! Δὲν ᾔθελον συγκατανεύσει νὰ τὸ ἐπανιδῶ, καὶ ἂν ἔμελλον νὰ ἐπανέωρον ἑκατομμύριον. Καὶ νὰ ἐπιστρέψω ἐπὶ τῆς λεωφόρου ὅπου ἐπαρουσιάζετο ἀκαταπύστως ἐνώπιόν μου ἡ εἰκὼν τοῦ ἐμπρησμοῦ... Ὅχι, προτιμότερον αἱ φλόγες τῆς κολάσεως! Ἐτράπην αὖθις εἰς τὴν φυγὴν.

Αἶφνης ἤκουσα κύλισμα ἀμάξης καὶ ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ δάσους, ὅθεν ἠδυνάμην τὸ πᾶν νὰ παρατηρήσω. Ἦμην τεταραγμένος ὡς τὸ τρέμον φύλλον. Βαρύ τι ἄρμα πλήρες ἀποσκευῶν ἐπροχώρει βραδέως. Ἀνθρωπὸς τις καθήμενος ἐντὸς αὐτοῦ ἤλαυνε τοὺς ἵππους· αἶφνης ἐκράτησε τὰ ἡνίκά καὶ τοὺς ἐσταμάτησε σχεδὸν ἐνώπιόν μου. Κατέβη, περιῆλθε τὴν ἀμάξαν, τὴν ἐξήτασε προσεκτικῶς· ἔπειτα ἀπεμακρύνθη, καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ δάσει διὰ τῆς ἀντικυρῆς πλευρᾶς τῆς λεωφόρου,

Ἠθέλον σωθῆναι ἐὰν ἤμην εἰς ταύτην τὴν ἀμάξαν! διελογίστην, αἱ κνημαὶ μου εἶναι καταθραυσμέναι καὶ δὲν δύναμαι πλέον νὰ βαδίσω. Ἐνδύματα, καὶ ταχεῖα φυγὴ ἦσαν δι' ἐμὲ βέβαια ἐν τῇ ἀμάξῃ. Ὁ οὐρανὸς μὲ οἰκτερεῖ! ἄς ἐννοήσω τὴν συμβουλήν ἣν μὲ δίδει.

Δι' ἑνὸς ἄλματος ἐρρίφθη εἰς τὴν λεωφόρον, καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν ἀμάξαν. Ἠρπασα τὰ ἡνίκά, καὶ περιήγαγον τοὺς ἵππους εἰς διεύθυνσιν ἀντίθετον τῆς γενεθλίου μου πόλεως. Ταυτοχρόνως ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἄρματος ἐξῆλθε τοῦ δάσους, καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἵππων τοῦ ἐν τῇ στιγμῇ καθ' ἣν ὤψονον τὴν μάστιγα διὰ νὰ τοὺς χτυπήσω. Ἐκτύπησα ἐπανειλημμένως. Οἱ ἵπποι ἀνωρθώθησαν καὶ ἔδραμον ἐν καλπασμῷ, καὶ ὁ δυστυχὴς ὁδοιπὸρος ἔπεσεν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν· ἡ δὲ ἀμάξα διῆλθεν ἐπὶ τοῦ σώματός του καὶ ἤκουσα τὰς κραυγὰς του. Ἡ φωνὴ του μὲ ἐσπάρκεξεν. Ἦτο φωνὴ πολὺ γνωστὴ εἰς ἐμὲ, φωνὴ προσφιλεῖς! Δὲν ἠδυνάμην νὰ πιστεύσω τὴν ἀκοήν μου. Ἐσταμάτησα ἐκκλίνων τοῦ ἄρματος διὰ νὰ θεωρήσω τὸν δυστυχῆ. — Ἦτον αὐτός! — Ἀνατριχιάζω ἀκόμη νὰ τὸ γράφω — εἶδον τὸν ἀδελφόν μου! Εἶχε τελειώσει τὰς ἐν Πράγῃ ὑποθέσεις του, καὶ ἐπνήρχετο εἰς ἡμᾶς.

Ἦμην κεραυνόβλητος, συντετριμμένος, ἐξηφανισμένος. Τὸ θῦμα μου ἐσπαιρεν εἰσέτι· ἐσύρθη πρὸς αὐτὸ ἐπιπόνως, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ δυστυχικοῦ ἀδελφοῦ μου. Εἷς τῶν τροχῶν εἶχε συντρίψει τὸ στήθος του. Τὸν ἐκάλεσα μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ἀλλὰ δὲν μὲ ἤκουε πλέον, ἔπαυσε πάσχω.

Ἀπελευσία.

Ἠσπαζόμεν εἰσέτι τὸ παγωμένον μέτωπον τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅτε ἤκουσα εἰς τὸ δάσος φωνάς. Ἠγέρθην πλήρης φρίκης, καὶ εἰσέδυν μετὰ τῶν δένδρων, ἐγκαταλιπὼν τὸ πτώμα πλησίον τῶν ἵππων καὶ τῆς ἀμάξης. Ἐφερόμην μηχανικῶς ἐκ τοῦ αἰσθηματος τῆς αὐτοσυντηρήσεως, καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο αἰσθημα ἦν νεκρὸν παρ' ἐμοί. Διευθυνόμεν, ἐν τῇ ταραχῇ μου, διὰ μέσου τῶν ἀκανθῶν καὶ τῶν βάτων πρὸς τόπους ἐνθα οἱ θάμνοι ἦσαν σκοτεινότεροι, ἢ βλάστησις παχυτέρα, καὶ ἑκατὸν φωναὶ ἀντήχουν εἰς τὰ ὦτά μου τὰς λέξεις ταύτας. «Καὶρ, φορεῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου!»

Ἐξήντηλμένος ἐκάθησα ἐπὶ τινος βράχου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους. Ὁ ἥλιος ἦτο ἀνυψωμένος χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσω· νέα ζωὴ ἐνέπνεε τὴν φύσιν. Ἡ προμερὰ γυξ τῶν μαγικῶν ὀργίων ἦν

μακρὰν ἐμοῦ, ἀλλὰ τὰ φάσματά των ἐνεφανίζοντο εἰσέτι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου εἰς ἕκαστον βῆμα μου. Ἐβλεπον τὴν φωνὴν μου θρηνοῦσαν, τὰ τέκνα μου ὄρφανὰ καὶ τὴν οἰκογένειαν πενθοῦσαν διὰ τὸν δυστυχῆ ἀδελφόν μου. Ἐβλεπον τὸν δῆμιον, τὸν πέλεκυν καὶ τὴν λαίμηπτόμον. Ἡ ζωὴ τότε μοι κατέστη ἀφόρητος. Ἐπεθύμουν ὁ εὐπατρίδης νὰ μὲ εἶχε διατρυνθῇ ἀφοῦ εἶχον παραβῇ τὴν πίστιν ἣν χιλιᾶκις ὤμοσα εἰς τὴν Φαννὴν. Ἐλυπούμην ὅτι δὲν εἶχον τὴν γενναιότητα νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐναγκαλισθῶ τελευταίαν φορὰν τὴν σύζυγόν μου καὶ τὰ τέκνα μου, καὶ ἔπειτα νὰ πέσω εἰς τὰς φλόγας. Δὲν ἤθελον πράξει δολοφονίαν!

Ἐσυλλογίζομην ν' ἀπαλλαχθῶ τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἀπέβαλον ἀμέσως τὴν σκέψιν ταύτην καὶ ἀπεφάσισα νὰ παραδοθῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν, νὰ ὁμολογήσω τὰ κακουργήματά μου. Τοιουτοτρόπως μοι ἔμειναν ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ ἐπανίδω τὴν σύζυγόν μου καὶ τὰ τέκνα μου, νὰ ἐξαιτήσω συγγνώμην παρὰ τῆς Φαννῆς, νὰ διαθέσω τὰς ὑποθέσεις μου, καὶ νὰ δώσω εἰσέτι εἰς τὴν οἰκογένειαν συμβουλὰς, τινὰς πρὶν ἀποχωρισθῶ αὐτῆς διὰ παντός.

Ἡ ἰδέα αὕτη μοι ἔδωκεν ὀλίγην γαλήνην. Ἐσηκώθην καὶ ἐβάδισα, ἀλλ' ἠγόρουν! ποῦ ἐπορευόμην. Ἐν τῇ ὁδῷ μου ἐπελαθόμην τῆς λεωφόρου δι' ἧς ἦλθον. Τὸ δάσος ἐξετείνετο πέραξ ἐμοῦ. Μετὰ μακρὰν πορείαν, ἄλλη λεωφόρος παρέστη ἐνώπιόν μου καὶ εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ ἄνευ ἀμηχανίας καὶ ἄνευ τρόμου.

Μεριστοφελής.

Αἶφνης ἠκούσθη ποδοβολή ἵππων. Ἡ ἀγάπη τῆς ζωῆς ἀνηγέρθη ἐν ἐμοί. Ἐσπευσα τὰ βήματά μου, καὶ δὲν ἐβράδυνα νὰ φθάσω εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, ἐνθα παρετήρησα ἐνώπιόν μου ἄμαξαν ἀνατετραμμένην, ἧς ὁ τροχὸς ἦτο συντετριμμένος, καὶ πρὸς μέγαν τρόμον μου, ἡ ἐκπληξιν, τὴν ἐρυθρεύοντα ὄρθιον πλησίον τῶν ἵππων.

Ἰδὼν με ἤρχισε νὰ γελᾷ με τὸν ἰδιάζοντα αὐτῷ τρόπον. — Καλῶς ἤλθες, μοι εἶπεν, δὲν σὰς εἶπον ὅτι θὰ ἰδωθῶμεν; Παρέμεινα ἐνταῦθα μέρος τι τῆς νυκτός. Ὁ ταχυδρόμος μου ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ ζητήσῃ συνδρομὴν καὶ δὲν ἐπανέρχεται.

— Ἀνυμφιδόλως τὸν ἐκράτησαν, ὑπέλαβον ἐγὼ, διότι ὀλόκληρος ἡ πόλις πυρπολεῖται.

— Τὸ ἐσκεπτόμην, ἐπανέλαβε, βλέπων τὴν ὑπερυθρον ἐκείνην λάμψιν ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἀλλὰ τί κάμνεις εἰς αὐτὸ τὸ δάσος; Τί ἔρχεσαι νὰ κάμης

ἐδῶ; Διὰ τί δὲν βοηθεῖς εἰς τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς;

— Ἄλλο πῦρ μὲ καταβιβρώσκει, καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸ σβέσω. Σῶσόν με, εἰμαι κακοῦργος μοναδικός. Σύζυγος ἄπιστος, φονεὺς, ἐμπρηστής, ληστής, ἀδελφοκτόνος! ἔχω πράξει πάντα ταῦτα τὰ κακουργήματα πρὸ ὀλίγης ὥρας, ἀφ' ἧς μ' ἐγκατέλιπες, καὶ ὅμως σοὶ ὀρκίζομαι, ἡ καρδία μου εἶναι ἀθώα πάντων τούτων τῶν συμφορῶν!

Τὸ ἐρυθρὸν ἔνδυμα ἐκτύπησε τὴν γῆν διὰ τοῦ χλωοῦ ποδός του, ὡς ἐὰν ἤκουε δυσαρέστως τὴν διαμαρτύρησιν ταύτην. Ἀλλ' οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του ἔμειναν ἀκίνητοι, καὶ ἐτήρησε σιγὴν.

Τῷ διηγήτην τότε τὰ φορικῶδη συμβάντα τῆς νυκτός ἐκείνης. Ἀλλ' οὗτος διετήρησεν ἅπασαν αὐτοῦ τὴν γαλήνην.

— Μὲ γνωρίζεις τώρα, καὶ ἠξέυρεις τί θέλω παρὰ σοῦ; μοι εἶπε τέλος.

— Τὴν ψυχὴν μου! τὴν ψυχὴν μου! ἀνέκραξα. Ἰποπτεύω τώρα τίς εἶσαι!

— Καὶ τίς εἰμαι ἄρα γε;

— Ὁ Σατανᾶς.

— Τότε, πέσε εἰς τοὺς πόδας μου καὶ προσκύνησόν με! ἀνέκραξε μετὰ τρομερῆς φωνῆς.

Ἐπεσον γονυκλιτῆς, με τὰς χεῖρας ἠνωμένας ὡς παράφρων, καὶ τῷ εἶπον. — Σῶσόν με! Σῶσον τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα μου! εἶναι ἀθῶοι. Ὁδήγησόν μας εἰς ἔρημον ὅπου νὰ δυνηθῶμεν νὰ ζήσωμεν ἐν εἰρήνῃ, θὰ νομιζώμεθα εὐτυχεῖς ὡς ἐν τῷ παραδείσῳ. Ἀλλ' ἐξάλειψον ἀπὸ τῆς μνήμης μου τὴν ἐνθύμησιν τῆς νυκτός ταύτης, ἡ ἀφῆσόν με ν' ἀποθάνω!

Ἐνθ' ἐγὼ ὠμίλουν οὕτως, ὕψωσεν ἐκεῖνος τὸν χλωὸν πόδα του περιφρονητικῶς, καὶ με ἐκτύπησε με τοῦτον ἀποτόμως, ὥστε ἔπεσον ἀνατραπείς καὶ καταζαλισμένος ἐκ τῆς πτώσεώς μου. Ἀνηγέρθην. Ἠθέλησα ν' ἀνανεώσω τὴν παράκλησίν μου, ἀλλὰ με διέκοψε λέγων. — Ἰδοὺ οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν ἐντέλειαν τοῦ ἀλαζόνος αὐτῶν λογικοῦ, ἰδοὺ οἱ φιλόσοφοι εἰτινες δὲν πιστεύουσιν εἰς τὸν δαίμονα, καὶ ἀρνοῦνται τὴν αἰωνιότητα κατὰ τοὺς σοφοὺς αὐτῶν δισταγμούς! Ἐπιστέφουσιν τὰ ἔργα των λατρεύοντες τὸν Σατανᾶν.

— Σατάν! Σατάν! σὲ ἀναγνωρίζω, ἀνέκραξα μετὰ μανίας. Ἡ γλυκεῖα εὐσπλαγχνία ἐλλείπει ἀπὸ τῆς λιθίνου καρδίας σου! ἀλλὰ δὲν ἀπαιτῶ συμπάθειαν παρὰ σοῦ, ὅστις μόνον τὴν ἡδονὴν τοῦ κακοῦ γινώσκεις. Θέλω ν' ἀγοράσω τὴν προστασίαν

σου, νὰ τὴν ἀγοράσω διὰ τῆς ψυχῆς μου. Ἡ δύνατο εἰσέτι αὕτη νὰ σοὶ διαφύγη εἰσερχομένη ἐν τῇ ὁδῷ τῆς μετανοίας, ἀλλ' ἡ θέλησίς μου σοὶ τὴν παραδίδει.

Μοὶ ἀπεκρίθη μὲ ἥθος κατηγές. — Ὅχι, κύριε, δὲν εἶμαι ὁ διάβολος, ὡς μὲ ἐκλαμβάνεις, εἶμαι ἄνθρωπος ὡς σύ. Ἦσο πρὸ ὀλίγου κακοῦργος, τώρα εἶσαι τρελλός. Ἀλλ' ὅστις δῆποτε ἐξωμοτεῖ τὰς δοξασίας του, ἀποβάλλει συγχρόνως καὶ τὸ λογικόν του. Σὲ περιφρονῶ καὶ ἂν ἔκειτο παρ' ἐμοὶ νὰ σὲ συνδράμω, τῇ ἀληθείᾳ δὲν θὰ τὸ ἐπραττον. Οὐδεμίαν ἀξίωσιν ἔχω ἐπὶ τῆς ψυχῆς σου· αὕτη ἀνήκει εἰς τὸν ἄδην χωρὶς νὰ μέλλῃ τὸν Σατανᾶν νὰ δώσῃ ἐν σολιδίον νὰ τὴν ἀποκτήσῃ.

Παρηγορία.

Ἐμείνα στιγμής τινας ἐν ἀμηχανίᾳ δυσπεριγράπτῳ. Ἡ αἰσχύνῃ καὶ ἡ λύσσα, ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἀμφιρρέπεια διεμάχοντο ἐν ἐμοί. Ἡ ἱστορία τῆς φηγάδος ταύτης στιγμῆς ἤθελε καταντήσῃ ὑπὸ τὴν γραφίδα μου τόμος ὁλόκληρος καὶ πάλιν δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ τὴν περιγράψω μετὰ σαφηνείας.

— Ἐὰν δὲν εἴσαι ὅ,τι σὲ ἐξελάβανον, εἶπον τέλος, ἔπρεπε νὰ ἐπιθυμήσω νὰ ἦσο τοιοῦτος. Σῶσόν με, ἄλλως ἐχάθην. Σῶσόν με, διότι εἶσαι ἡ μόνη αἰτία τῆς ὁλεθρίας τύχης ἣν δοκιμάζω.

— Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, εἶπε γελῶν φρικῶς, θέλει πάντοτε νὰ ἐξαγνίζηται, ἂν πνιγῇ εἰς τὸ αἷμα.

— Ναί, εἶσαι ἡ πρώτη αἰτία τῶν ἀνηκούστων συμφορῶν τῆς νυκτὸς ταύτης! Ἐὰν δὲν ἤρχεσο εἰς τὴν σκιάδα ἐκείνην ἐνθα ἀνεπαυόμην ἡσύχως, ἂν δὲν μὲ ἀπέσπας ἀπὸ τοῦ ὕπνου μου, οὐδὲν συνέβαιναν ἐξ ὧν τούτων.

— Ἀλλὰ σὲ ἐξύπνησα διὰ νὰ πράξῃς τὸν ἐμπερησμόν, τὸν φόνον καὶ τὴν ἀπιστίαν; Ὁ δολοφόνος ἐπιρρίπτει ἐκουσίως τὸ ἔγκλημά του ἐπὶ τοῦ λατόμου ὅστις ἐξώρυξεν ἐκ τῶν σπλάγχων τῆς γῆς τὸν σίδηρον δι' οὗ ἔπραξε τὸ ἔγκλημα. Δὲν ἡδύνασο νὰ προνοήσῃς τὴν ἀφίξιν τοῦ εὐπατρίδου ὅταν συνωμίλεις ἐρωτικῶς μετὰ τῆς συζύγου του; τὰ φοικτὰ δυστυχήματα τῆς πυρκαϊᾶς, ὅταν ἔβαλλες τὸ πῦρ εἰς τὰς θημωνίας διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃς τὴν φυγὴν σου; τὴν κλοπὴν, τὴν ἀνθρωποκτονίαν, ὅταν ἤλαυνες τοὺς ἵππους ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀδελφοῦ σου; . .

Εἶδον τότε σύνολον τὴν ἄβυσσον τῶν ἐγκλημάτων μου καὶ ἀνέκραξα ἐν πλήρει ἀπελπισίᾳ. — ὦ! μέχοι τῆς ὁλεθρίας ἐκείνης νυκτὸς ἥμην πλήρης

εὐθύτητος, ἀγαθὸς πατὴρ, πιστὸς σύζυγος, κατὰ τὴν ἰδοῦ ἐγὼ ἄνευ φίλων, ἄνευ ἡσυχίας, ἄνευ τιμῆς!

— Κύριε, ὀφείλω εἰσέτι νὰ σὲ κάμω νὰ αἰσθανθῇς τὸ ψευδὲς τῶν λόγων σου. Δὲν κατέστης τὴν νύκτα ταύτην τοιοῦτος ὅποιος τώρα εἶσαι, ἀλλ' ἦσο τοιοῦτος ἀπὸ χρόνου πολλοῦ. Δὲν γίνεταί τις τόσον εὐχερῶς κακοῦργος ἐν μιᾷ ὥρᾳ, ἂν δὲν ἦναι διατεθειμένος νὰ γείνῃ τοιοῦτος. Σοὶ ἔλειπε μόνον ἡ αἰτία τοῦ νὰ ἀναπτύξῃς τὴν πρὸς τὸ κακὸν ῥοπήν σου. Ὁ σίδηρος καὶ ὁ λίθος ἐγκρίπτουσι τὸ πῦρ, ἀλλὰ μόνον ὅταν συγκρούωνται σπινθηροβολοῦσιν. Ἡ εὐθύτης καὶ ἡ τιμὴ σου ἐπροξένησαν τὴν νύκτα ταύτην τὴν ἀπώλειαν μιᾶς πόλεως. Μοὶ ὁμιλεῖς ὡς οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι οἵτινες τρέχουσιν εἰς τὴν λαϊμητόμον μὲ τὴν ἀλαζονίαν τῆς ἀθωότητος.

— Αὐταὶ εἶναι παρηγορίαι! Ἐὰν οἱ λόγοι σου εἰσιν ἀληθεῖς, ὁλόκληρος ὁ κόσμος δὲν ἀξίζει περισσότερο ἐμοῦ καὶ σοῦ!

— Κύριε, ἀπατάσαι καὶ πάλιν. Σὰς παραδίδω τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ὅχι ἅπαντα τὸν κόσμον. Πιστεύω εἰσέτι εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς, περὶ ὧν ἀμφιβάλλεις μεθ' ὅλης τῆς φιλοσοφίας σου, τὸ δὲ ὑπόλοιπον τὸ ἐγκαταλιμπάνω εἰς σὲ, διότι κυβερνᾶται διὰ τοῦ ἐγωΐσμου ἐκείνου, δι' ἐκείνης τῆς ψευδοῦς περὶ τιμῆς ιδέας καὶ τῆς χαμερπείας, ἥτις σὲ ἄγει τώρα ἐνώπιόν μου ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ κολασμένου.

— Ἀρνεῖσαι νὰ μὲ σώσῃς, νὰ σώσῃς τὰ τέκνα μου; Δύναμαι, θέλω νὰ γίνω καλλίτερος· καὶ δὲν θὰ πλανηθῶ πλέον τώρα, ὅτε βλέπω εἰς ὁποῖαν ἄβυσσον στιγμαίᾳ ἀδυναμία μὲ ἐβύθισε.

— Πιθανὸν νὰ τὸ θέλῃς ἀλλ' εἶσαι ἀδύνατος καὶ ἡ ἀδυναμία εἶναι ἡ τροφὴ ὧν τῶν ἐγκλημάτων. Θέλω νὰ σὲ σώσω, ἐὰν δύνασαι νὰ σώσῃς σὲ αὐτόν. Μὲ γνωρίζεις τώρα καὶ ἡξέυρεις τί θέλω παρὰ σοῦ;

Ἐνῷ ὁμίλει οὕτως, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι τὸ πυρόχρουν ἔνδυμά του ἔλαμπεν ὡς φλόξ, καὶ ὅτι παχὺς τις ἀτμός ὑψοῦτο πέραξ αὐτοῦ. Χίλια παραλαγαὶ διαυγεῖς διήρχοντο διαδοχικῶς πρὸ τῶν ἐξησθενημένων ὀφθαλμῶν μου. Τέλος τὸ πᾶν ἐσβέσθη. Ἐλειποθύμησα· οὐδὲν πλέον εἶδον ἐκ παντὸς ὅ,τι συνέβαινε περὶ ἐμέ. Αἶφνης ἡσθάνθην ἐπὶ τῶν χειλέων μου φλογερὸν ἀσπασμόν.

Ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ἐπάνοδος.

Ὁ ἀσπασμὸς οὗτος μ' ἀνεκάλεσεν ἐπὶ τῆς γῆς.

ἐνόμισα ὅτι ἠνέφξα τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνα νὰ κατανοήσω ὅτι ἔμειναν κεκλεισμένοι. ἤκουσα κρότον βημάτων περὶξ ἐμοῦ, καὶ οὐδέ-
να εἶδον.

Ταυτοχρόνως γλυκεῖα ἀναπνοὴ ἐδρόσισε τὰς πυριφλεγεῖς παρειάς μου, καὶ δεύτερος ἀσπασμὸς ἤγγισε τὰ χεῖλη μου. Τὸ αἶσθημα τῆς ζωῆς ἀνεζωπύρησεν ἀπάσας τὰς αἰσθήσεις μου. ἤκουσά φωνάς. Ἡ ὀπτασία καὶ ἡ πραγματικότης συνεταλαντεύοντο ἐν τῇ ψυχῇ μου καὶ καθ' ὅσον αὐ-
ται διεχωρίζοντο, ἀνελάμβανον τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ μου.

Ἦσθάνθην ὅτι ἤμην κατακεκλιμένος μετὰ τρόπου ἐνοχλητικοῦ. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἤμην εἰσέτι ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τῆς σκιάδος μου. Ἦνέφξα τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἡ Φαννὴ μοὶ ἐπαρουσιά-
σθη, οἱ ἀσπασμοὶ τῆς με ἐξύπνισαν. Τὰ τέκνα μου ἐχειροκρότησαν περιχαρῶς βλέποντα τὴν ἑ-
γερσίαν μου. καὶ ἀνεπλήθησαν ἐπ' ἐμὲ μετὰ πλήθος θωπειῶν. Ἡ σύζυγός μου ἔλαβε τὴν χεῖρά μου, καὶ, με τοὺς ὀφθαλμούς πλήρεις δακρύων, μοὶ ἔ-
καμε τρυφερὰς ἐπιπλήξεις, διότι διήλθον τὴν νύ-
κτα εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, καὶ τῇ ἀπέκρυψα τὴν ἐπι-
στροφὴν μου, ἣν μόνῃ ἡ τύχη ἀπεκάλυψεν ἥδη.

Ἀλλ' ἡ τρομερὰ νύξ τῶν μαγικῶν ὀργίων το-
σοῦτον μ' εἶχε καταπλήξει, ὥστε ἔμεινα στιγμὰς
τινας χωρὶς νὰ πιστεύσω τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ
τὴν ἀκοήν μου. Περὶξ ἐμοῦ ἦσαν διεσπαρμένα τὰ
ἀθύρματα τῶν τέκνων μου· τὸ κἀνιστρον τῆς Φαν-
νῆς εὐρίσκετο εἰσέτι ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὸ πᾶν ἦτο
εἰς τὴν αὐτὴν κατὰστασιν ὡς τὴν παράμονον,
ὅτε ἀπεκοιμήθην εἰς τοῦτον τὸν τόπον.

— Διὰ τί λοιπὸν διήλθες τὴν νύκτα ἐπ' αὐτοῦ
τοῦ ἀνακλίντρου; μοὶ εἶπεν ἡ Φαννὴ, διὰ τί δὲν
μᾶς ἐξύπνισας; μεθ' ὁποίας χαρὰς θὰ ἐσπεύδομεν
νὰ σὲ ὑποδεχθῶμεν!

— Πῶς, τῇ εἶπον ἐν περιχαρεῖ ἐκπλήξει, διήλ-
θετε ἡσύχως ταύτην τὴν νύκτα;

— Παραπολὺ ἡσύχως! εἶπεν ἡ Φαννὴ. Ἐὰν
ἠδυνάμην νὰ μαντεύσω ὅτι ἦτο ἐδῶ, θὰ ἠρχόμην
πρὸς σὲ ὡς φάσμα. Εἰζεύρεις λοιπὸν ὅτι ἦτο ἡ
νύξ τῶν μαγικῶν ὀργίων, καθ' ἣν οἱ μάγοι συνέρ-
χονται;

— Ἀκούς ἐκεῖ τὸ εἰζεῦρω! εἶπον τρίβων τοὺς
ὀφθαλμούς, καὶ ἐξετάζων διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι
πραγματικῶς ἤμην ἐξυπνος.

Ἐβλιψά τότε ἐπὶ τῆς καρδίας μου τὴν ἐρα-
σμίαν Φαννὴν, ἔλαβον τὰ τέκνα μου ἐπὶ τῶν γο-
νάτων μου, ἐδοκίμασα ζωηρότερον παράποτε τὴν

εὐτυχίαν τοῦ νὰ ἔχω καρδίαν ἀγνήν καὶ συνεί-
δησιν ἐλαφράν. Νέος κόσμος ἀπεκαλύπτετο δι'
ἐμέ, καὶ ἐνίοτε μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ὠνιρεούμην εἰ-
σέτι. Ἦσθάνόμην ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν ἀ-
νάγκην τοῦ νὰ ρίψω ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν ἡσυχῶν
ὁροφῶν τῆς μικρᾶς ἡμῶν πόλεως διὰ νὰ βεβαιω-
θῶ ὅτι δὲν τὴν ἐμπρόβλησα.

Οὐδέποτε εἶδον ὄνειρον ἐντελέστερον καὶ τρο-
μερώτερον. Καθίστατο δὲ μᾶλλον ἀόριστον καὶ
μᾶλλον φανταστικόν, καθόσον ἐπανηρχόμην ἐν τῇ
ζωῇ· ἀλλὰ ταυτοχρόνως αἱ ἰδέαι μου καθίσταντο
καθαρότεραι, ὡς αὐταὶ συνήθως εἰσὶ τὴν πρωΐαν
μετὰ τὸ ἐνύπνιον.

Ἐπροχωρήσαμεν θριαμβευτικῶς διὰ μέσου τοῦ κή-
που εἰς τὴν οἰκίαν μου ἔνθα μ' ἐπερίμενον οἱ θε-
ριαπόντές μου. Ἐπειτα ἐξεδύθην, ἐγκατεστάθην ἐν
τῷ δωματίῳ τῆς Φαννῆς φορτωμένος παιγνίδια
καὶ δῶρα ἅτινα εἶχον φέρει ἐκ Πράγης· εὗρον ἐκεῖ
τὴν νέαν μητέρα περικυκλωμένην ὑπὸ τῶν τέκνων
τῆς. Τὴν ἔβλιψα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, καὶ τῇ
προσέφερον τὰ δῶρά μου λέγων αὐτῇ, με ὀφθαλ-
μούς πλήρεις δακρύων. — Φαννὴ, σήμερον εἶναι
ἡ ἑορτὴ σου.

— Οὐδέποτε εἰσπράξαμεν ὠραιότεραν αὐτῆς ἑορ-
τὴν, εἶπεν, ἐπειδὴ σὲ ἀνευρίσκω. Ἐπροσκάλεσα ἅ-
παντας τοὺς φίλους ἡμῶν ἵνα ἑορτάσωμεν τὴν ἡμέ-
ραν ταύτην ἐν χαρᾷ. Ἐλα νὰ καθήσης ἐν τῷ μέσῳ
ἡμῶν καὶ διηγῆσού μοι μετὰ τὴν μεγαλειτέραν λε-
πτομέρειαν πᾶν ὅ,τι σοὶ συνέβη.

Τὸ ὀλέθριον ἐνύπνιον με κατέθλιβεν. Ἐσκέφθην
ὅτι θὰ ἀνακουφισθῶ διηγοῦμενος αὐτό. Ἡ Φαννὴ
με ἠκροᾶτο μεθ' ὑπομονῆς καὶ κατέστη σοδραῖα
τὸ ἦθος. Τῇ ἀληθεῖα, μοὶ εἶπε τέλος μειδιῶσα,
ἡ ἱστορία σου θὰ ἐπικυρώσῃ τὴν πίστιν τῶν μα-
γικῶν τῆς τελευταίας νυκτὸς τοῦ Ἀπριλίου. Σύνο-
λος παραίνεις εἶναι τὸ ὄνειρόν σου. Ἀπόδος χά-
ριτας τῷ θεῷ, διότι ὁ ἀγαθὸς ἄγγελός σου σοὶ ὠ-
μίλησε βεβαίως ταύτην τὴν νύκτα. Ὀνειρον τοιοῦ-
τον εἶναι συμβᾶν σπουδαῖον ἐν τῇ ζωῇ. Εἰζεῦρω
ὅτι ἀδιαφορεῖς διὰ τὰ ἐνύπνια· σκέπτομαι ὡς
σὺ, ὅτι δὲν προμηνύουσι τὸ μέλλον, ἀλλὰ συνεχῶς
μᾶς κάμνουσι νὰ γνωρίζωμεν τὰ ἐν ἡμῖν· τὸ ἐνύ-
πνιον πολλάκις εἶναι ἡ ἀντανάκλασις τῆς ψυχῆς
ἡμῶν.

Νέος πειρασμός.

Σύμπτωσίς τις, ἥτις βεβαίως δὲν ἦτο ἔκτακτος,
πύξησε παραδόξως τὴν ἐντύπωσιν ἣν μοὶ ἀφῆκε
τὸ ἐνύπνιον τῆς πρώτης νυκτὸς τοῦ Μαΐου.

Ἡ σύζυγός μου εἶχε καλέσει τινὰς τῶν ἐν τῇ

πόλει φίλων μου νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν μικράν τῆς ἑορτῆν. Ἡ ὠραιότης τῆς ἡμέρας μᾶς εἶχεν ὑποχωρῶσαι νὰ γευματισώμεν εἰς τὴν ὑψηλὴν αἴθουσαν τῆς σκιαδος τοῦ κήπου. Ἡ νύξ τῶν μάγων ἐξηλείφετο ἤδη τῆς μνήμης μου ὑπὸ τῶν ἡδονῶν τῆς πραγματικότητος.

Μοὶ ἀνῆγγειλαν ὅτι ξένος τις ἐζήτει νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ· ὠνομάζετο ὁ βαρῶνος Διαβολάνθρωπος Δὲ Δροστόου. Ἡ Φαννὴ εἶδε τὸν τρόμον μου. — Δὲν θὰ φοβηθῇς, ἐλπίζω ἐνώπιον τοῦ πειράζοντός σε, μοὶ εἶπε γελῶσα· φοβεῖσαι τὸν πειρασμὸν πλησίον μου ;

Κατέβην. Τὸ ἐρυθρὸν ἔνδυμα τῆς Πράγης ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀνακλίντρου ὅπου εἶχον ἀποκοιμηθῇ. Ἠγέρθη, μὲ ἐχαίρετῃσεν ὡς παλαιὸς γνώριμος, καὶ εἶπεν. — Βλέπετε ὅτι κρατῶ τὸν λόγον. Πρέπει νὰ μὲ παρυσιάσητε εἰς τὴν ἐρασίαν ἐκείνην Φαννὴν, τῆς ὁποίας τὰς ἐπιστολάς ἀνέγνωσα, καὶ μὴ εἰσθε ζηλότυπος. Σὰς φέρω, προσέθηκε δεικνύων μοι τὸν κῆπον, σὰς φέρω τὸν ἀδελφόν μου καὶ τὴν σύζυγόν του, ἥτις σὰς γνωρίζει ἤδη· συνητήθημεν εἰς Δρέσδην, καὶ ἐξακολούθου-μεν τὴν πορείαν ὁμοῦ.

Ἐνῷ ἐδήλουν τὴν εὐχαρίστησιν ἣν ἡ ἐπίσκεψίς του μοὶ ἐπροξένει, ἀνὴρ τις πολύσαρκος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν· γυνὴ τις μ' ἔνδυμα ταξειδίου τὸν ἠκολούθει.

Φαντασθῆτε τὸν πρόμον μου ! ἦτο ἡ Ἰουλίᾱ ἡ σύζυγος τοῦ εὐπατρίδου.

Ἡ Ἰουλίᾱ ἐφάνη ὀλιγώτερον ἐμοῦ ἀμυχανοῦσα, καὶ τοὶ κατ' ἀρχὰς ὠχρίασασι. Μετὰ τὰς πρώτας φιλοφρονήσεις, ὠδήγησά τοὺς ξένους μου εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς εὐαχίας, καὶ τοῖς ἐπαρουσίασα τὴν Φαννὴν. — Σὰς ἐγνώρισά ἤδη εἰς Πράγαν, κυρία, τῇ εἶπεν ὁ βαρῶνος, ὅτε ἀνεκάλυψα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, τὰ μικρὰ μυστικά, ἅτινα ἐνεπιστεύε-σθε εἰς τὸν σύζυγόν σας.

— Εἰξέρω τὸ πᾶν, εἶπεν ἡ Φαννὴ, ἐπληρώσατε τὰς ἐκμυστηρεύσεις ταύτας διὰ τινων χιλιᾶδων σκούδων, ἀλλ' οὐχ ἥττον εἰσθε κακὸς ἄνθρωπος, διότι ἐπροξενήσατε εἰς τὸν σύζυγόν μου τρομερὰν νύκτα.

— Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο μόνον, Φαννὴ, εἶπον καὶ ἐγώ, διότι ἐὰν βλέπης ἐμπροσθέν σου τὸν πειράζοντα, ἰδοὺ ὁ πειρασμός. Λέγων ταῦτα τῇ ἐπαρουσίασα τὴν Ἰουλίαν, τὴν σύζυγον τοῦ εὐπατρίδου.

Ἡ Φαννὴ ἔμεινε στιγμὰς τινὰς ἐκπεπληγμένη, ἀλλ' αἱ γυναῖκες οὐδέποτε ἀμυχανοῦσιν ἐπὶ πολὺ.

Ἐνηγκαλίσθη τὴν Ἰουλίαν ὡς ἀδελφὴν, καὶ τῇ ἐκάθεισε πλησίον τῆς ἀφ' ἐνὸς μέρους, καὶ τὸ ἐρυθρὸν ἔνδυμα ἀφ' ἐτέρου.

Ἡ Φαννὴ καὶ ἡ Ἰουλίᾱ ἐντὸς ὀλίγου συνενόηθησαν· εἶχον χίλια πράγματα νὰ εἴπωσιν ἀλλήλαις, καὶ ἐμὲ κατέστησαν ἀντικείμενον τῶν προσβολῶν των. Δι' ἐμὲ ἦτο νέον θέαμα τὸ νὰ βλέπω αὐτὰς τὰς δύο γυναῖκας τὴν μὲν πλησίον τῆς δέ.

Μετ' οὐ πολὺ ἔμαθον παρὰ τῆς Ἰουλίᾱς ὅτι αὐτὴ ἦτο εὐτυχεστάτη. Ἠγάπα πολὺ τὸν σύζυγόν της, ἀλλ' ἔφερεν εἰς τὸν γαμβρόν της τὴν στοργὴν υἱικοῦ σεδασμοῦ.

Μοὶ διηγήθη ὅτι ὁ βαρῶνος, ἐπανελθὼν ἀπὸ μακρῶν περιηγήσεων, ἀπεχώρησεν εἰς μικράν τινα ἰδιοκτησίαν τοῦ ἣν κατέχευεν ἐν Πολωνίᾳ πλησίον τῶν κτημάτων τοῦ συζύγου της, καὶ ὅτι διήρχετο τὰς ἡμέρας του ὡς εὐεργητικὸς φιλόσοφος ἐν τῷ μέσῳ τῶν βιβλίων του καὶ τῶν ἀγροτικῶν ἔργων του. Ὁμιλήσας περὶ αὐτοῦ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. — Οὐδέποτε, ἔλεγεν, εὐγενεστέρα καρδίᾱ ὑπῆρξεν ἐπὶ τῆς γῆς.

— Κύριε, μοὶ εἶπεν οὗτος, ὅτε τῷ διηγήθην τὸ ἐνύπνιον μου, αὐτὸ τὸ ὄνειρον ἤθελε διαπρέψει εἰς πραγματείαν τινα φιλοσοφίας, ἠθικῆς, ἢ ψυχολογίας. Περιέχει μαθήματα ἰσότιμα χρυσοῦ. Ἄλλως δὲν λυποῦμαι ὅτι ἡ λύσις δὲν εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ, διότι τὸ πρόσωπον ὅπερ ὑπεκρίθην δὲν ἦτο πολὺ λαμπρόν.

Διήλομεν εὐτυχῇ ἡμέραν ἐγὼ μετὰ τοῦ σοφοῦ Διαβολάνθρωπου, καὶ ἡ Φαννὴ μετὰ τῆς Ἰουλίᾱς.

Ὅτε ἀπεχωρίσθημεν πρὸ τῆς ἀμάξης τῶν φίλων μας, ἡ Φαννὴ μοὶ εἶπεν,

— Ἀποχαρέτῃσον τὴν Ἰουλίαν καὶ μὴ ἐκτίθου πλέον εἰς τὸν πειρασμόν ! Τὸ ὄνειρόν σου τῆς νυκτὸς τοῦ Μαΐου ἐμπεριέχει ἐπίσης ἀγαθὰ μαθήματα δι' ἐμέ.

«Μὲ γνωρίζεις τώρα καὶ εἰξεύρεις τί ἡ Φαννὴ θέλει παρὰ σοῦ».

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 26 Αὐγούστου 1864.

ΠΕΡ. Ι. Χ. ΛΑΖΑΡΟΥ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐκ τῶν Ἱρλανδικῶν μελωδιῶν τοῦ ποιητοῦ

Moore

ΕΛΘΕ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΕΤ' ΕΜΟΥ.

Ἐλθέ, παρθένος, μετ' ἐμοῦ ἐπάνω τῶν κυμάτων
Ἐμὴ, ἢ φρίσσ' ἡ θύελλα ἢ θέλγει ἡ αἰθρία.